

Η ΤΟΛΜΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

"Ηγόρασαν αρώματα ίνα έλθούσαι αλείψωσιν αυτόν"

Το μυστήριο της θείας οικονομίας το υπηρέτησε ολόκληρη η κτίση. Όταν Εκείνος άπλωσε τα χέρια Του πάνω στο Σταυρό, η γη σείσθηκε, τα μνημεία άνοιξαν, οι νεκροί διαμαρτυρήθηκαν, ο εκατόνταρχος ομολόγησε, ο ήλιος σκοτίσθηκε, η Παναγία έκλαψε, ο Ιωσήφ κήδευσε και οι μυροφόρες γυναίκες "ηγόρασαν αρώματα ίνα ελθούσαι αλείψωσιν αυτόν" (Μάρκ. 16,1). Ενώ στην παλαιά εποχή η γυναίκα γινόταν διάκονος και αιτία της πτώσεώς μας στην αμαρτία, αντιθέτως σήμερα βλέπουμε στο ευαγγελικό ανάγνωσμα τις μυροφόρες γυναίκες να γίνονται ταχυδρόμοι της χαράς. Ο Ευθύμιος Ζιγαβηνός το σημειώνει: " Επειδή πάλαι γυνή γέγονε τω άνδρι διάκονος λύτης, νυν γυναίκες γίνονται τοις άνδρασι διάκονοι χαράς".

Είχαν ανδρικό φρόνημα

Πράγματι είχαν ανδρικό φρόνημα, γιατί την ώρα πού οι μαθητές είχαν σκορπισθεί στα διάφορα σημεία της Ιερουσαλήμ καί φοβόντουσαν να πλησιάσουν τον τάφο του Κυρίου οι τολμηρές μυροφόρες γυναίκες αγόραζαν αρώματα για να πάνε να αλείψουν το σώμα του Χριστού. Η κινητήρια δύναμη που ωθούσε τις μυροφόρες να πάνε στο ζωοδόχο τάφο, είναι η αγάπη. Για την αγάπη αυτή και σε δαπάνη και σε κόπο και σε κίνδυνο υποβλήθηκαν και σε απρόβλεπτες καταστάσεις εξετέθησαν με μεγάλη προθυμία. Την τελευταία στιγμή θυμήθηκαν "τίς αποκυλίσει ήμίν τον λίθον εκ της θύρας του μνημείου;" (όπ.π. στίχ. 3). Ένας σύγχρονος Επίσκοπος γράφει για την αγάπη των μυροφόρων: Ο λογισμός ερωτά, η γλώσσα σιωπά, η αγάπη βαδίζει. Στίς δύσκολες περιστάσεις τη λύση τη δίνει πάντα ο θεός. "Των δ' αδόκητων πόρον εύρε θεός", έλεγε ένας αρχαίος φιλόσοφος. Στα ξαφνικά καί δύσκολα περιστατικά της ζωής μας τη λύση δίνει μόνον ο θεός.

Τα αποτελέσματα της τόλμης τους

Πρώτα πρώτα στο ερώτημα τους ο θεός απάντησε με τον άγγελο που σήκωσε την πέτρα από την είσοδο του μνήματος. Μετά τους απαλλάσσει από το φόβο που δημιουργήθηκε μέσα τους εξαιτίας της παρουσίας των αγγέλων. Η Ανάσταση του Χριστού είναι χαροποιό γεγονός. Όπου η παρουσία του Χριστού, εκεί τα δεσμά του φόβου, της δειλίας και της νευρικότητας διαλύονται. Μετά τους μίλησε για τον Εσταυρωμένο Ιησού Χριστό. Μετά την Ανάσταση του Σωτήρα η λέξη Εσταυρωμένος είναι πλέον τίτλος τιμής. Δεν είναι βδελυρή και αποτρόπαια λέξη. Ο Σταυρός του Κυρίου είναι τίμιος. Η Ανάσταση είναι καρπός της Σταυρώσεως. Σταυρός και Ανάσταση δε χωρίζονται. Ακόμη είδαν τον άδειο τάφο να είναι γεμάτος από το φως της Αναστάσεως έχοντας μέσα του τα σημεία της εγέρσεως του Κυρίου. Στο τέλος είδαν πρώτες τον αναστημένο Ιησού και κράτησαν τους αχράντους πόδας Του και "προσεκύνησαν αυτόν" (Ματθ. 28,9).

Οι Μυροφόρες είναι έλεγχος για τους Χριστιανούς

Οι γυναίκες που πήγαν να αλείψουν το σώμα του Ιησού, είναι έλεγχος για τους σημερινούς χριστιανούς· για μας τους χριστιανούς πού έχουμε μια δειλία να δείξουμε στους άλλους πως οι σχέσεις μας με το Χριστό είναι στενές. Φοβόμαστε να πούμε πως ο Κύριος είναι το αγαπημένο πρόσωπο στη ζωή μας. Ο ιερός Χρυσόστομος κάνει μια παρατήρηση για τη σχέση του χριστιανού και του πιστού. Μερικοί μακαρίζουν τις μυροφόρες που προσκύνησαν τον Κύριο. Ο Άγιος όμως λέγει πως "δύνασθε καί νυν όσοι βούλεσθε", δηλαδή μπορείτε καί τώρα όσοι θέλετε όχι μόνον τους πόδας καί τα χέρια, αλλά και την κεφαλή του Χριστού να ακουμπήσετε, εάν "των φρικτών απολαύσητε

μυστηρίων καθαρώ συνειδότη”, εάν απολαύσετε τα άχραντα μυστήρια, δηλαδή τη θεία Ευχαριστία, με καθαρή συνείδηση. Χρειάζεται τόλμη για να πλησιάσει κάποιος τα ιερά μυστήρια.

Χρειάζεται να έχει τον πόθο των μυροφόρων, να αγαπάει το πρόσωπο του Χριστού, όπως αυτές να υπερπηδά τα εμπόδια, που αναφέρονται ανάμεσα σ’ αυτόν και τον Κύριο· να παραδέχεται την Ανάσταση Του και να είναι δεκτικός άνθρωπος, να ακούει τα μηνύματα του Ευαγγελίου, όπως οι ευλογημένες αυτές γυναίκες άκουσαν τη χαρμόσυνη είδηση του Χριστού. Επίσης πρέπει να μπούμε σε σκέψεις για το τι προσφέραμε από τη μεριά μας στο Χριστό. Μήπως ο Χριστός είναι στο περιθώριο της ζωής μας κι όχι στο κέντρο;

Αδελφοί μου,

Ο Εσταυρωμένος Κύριος πρέπει να συνέχει τη ζωή μας, να τη νοηματοδοτεί, να τη μεταβάλλει και να την αγιάζει. Τα μύρα πού προσφέρουμε εμείς είναι η καλή μας προαίρεση, ο συνεχής αγώνας μας και η απέραντη αγάπη στο πρόσωπο του Κυρίου μας.

Αρχιμ.Ι.Δ.Φ.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. Ιε’ 43-47, ις 1-8)

Ἠγέρθη, οὐκ ἐστὶν ὡδε

Τω καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτῆς, ὅς και αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον, και ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δε Πιλάτος ἐθαύμασεν, εἰ ἤδη τέθνηκε και προσκαλεσάμενος τὸν Κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλαι ἀπέθανε. Και γνούς ἀπὸ τοῦ Κεντυρίωνος, ἔδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Και ἀγοράσας σινδὸνα, και καθελὼν αὐτὸν, ἐνείλησε τὴν σινδόνι, και κατέθηκεν αὐτὸν ἐν μνημείῳ ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, και προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δε Μαρία ἡ Μαγδαληνή, και Μαρία Ἰωση ἐθεώρουν πού τίθεται. Και διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνή, και Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου, και Σαλώμη, **ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθούσαι ἀλείψωσιν αὐτόν.** Και λίαν πρῶί τῆς μιας Σαββάτων, ἐρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου· και ἔλεγον πρὸς εαυτάς· Τίς ἀποκεύλισει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Και ἀναβλέψασαι θεωροῦσιν, ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γαρ μέγας σφόδρα. Καί εἰσελθούσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν και ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δε λέγει αὐταῖς Μὴ ἐκθαμβείσθε Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμένον ἠγέρθη, οὐκ ἐστὶν ὡδε· Ἴδε, ὁ τόπος ὅπου ἐθήκαν αὐτόν. Ἄλλ’ ὑπάγετε, εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ και τῷ Πέτρῳ, ὅτι προάγει υμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν ἐκεῖ αὐτόν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Και ἐξελθούσαι ταχύ, ἐφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δε αὐτάς τρόμος και ἐκστασις, και οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον ἐφοβούντο γαρ.

Μετάφραση τῆς Ευαγγελικῆς περικοπῆς

Εκείνο τὸν καιρὸ ἦλθε ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὁ ὁποῖος ἦταν σημαίνων βουλευτῆς πού περιμένε και αὐτὸς τὴ βασιλεία τοῦ θεοῦ. Αὐτὸς τόλμησε και ἦλθε στον Πιλάτο και ζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος ἐξεπλάγη ὅταν ἀκουσε ὅτι εἶχε ἤδη πεθάνει. Και κάλεσε τὸν εκατόνταρχο και τὸν ρώτησε εἰ εἶχε πεθάνει προ πολλοῦ. Και ὅταν πληροφορήθηκε ἀπὸ τὸν εκατόνταρχο, δώρησε τὸ σῶμα στον Ἰωσήφ. Αὐτὸς ἀγόρασε σινδόνι και τὸν κατέβασε, τὸν τύλιξε με τὸ σινδόνι και τὸν ἔθεσε σε μνήμα, πού ἦταν λαξευμένο σε βράχο και κύλισε ἓνα λίθο στην πόρτα τοῦ μνήματος. Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή και ἡ Μαρία τοῦ Ἰωσή παρατηρούσαν πού τὸν βάζουν. Ὅταν πέρασε τὸ Σάββατο, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή και ἡ Μαρία τοῦ Ἰακώβου και ἡ Σαλώμη **ἀγόρασαν ἀρώματα για να ἐλθουν να τὸν ἀλείψουν.** Και πολὺ πρῶί, τὴν πρῶτη ἡμέρα τῆς εβδομάδας, ἐρχονται στο μνήμα, ἀφοῦ εἶχε ἀνατελεῖ ὁ ἥλιος, και ἔλεγαν μεταξύ τους:

"Ποιός θα μας κυλίσει το λίθο από την πόρτα του μνημείου;". Και όταν σήκωσαν τα μάτια τους, βλέπουν ότι ο λίθος είχε κυλισθεί. Ήταν δε πάρα πολύ μεγάλος. Καί όταν μπήκαν στο μνήμα, είδαν έναν νέο με λευκή στολή να κάθεται στα δεξιά καί γέμισαν από φόβο. Αυτός λέγει σ' αυτές: "Μη τρομάζετε. Τον Ιησού ζητάτε τον Ναζαρηνό τον σταυρωμένο; Αναστήθηκε, δεν είναι εδώ. Να ο τόπος, όπου τον έβαλαν. Άλλα πηγαίνετε και πέστε στους μαθητές του και στον Πέτρο, "πηγαίνει πριν από σας στη Γαλιλαία, εκεί θα τον δείτε, καθώς σας είπε"". Και βγήκαν και έφυγαν από το σημείο διότι τις κατείχε τρόμος και έκπληξη. Και σε κανέναν δεν είπαν τίποτα, διότι φοβόντουσαν.